

TIKTOK-SZENZÁCIÓ:
A BOOKTOK EGYIK KEDVENC KÖNYVE!

ONE DARK

egy sötét ablak

WINDOW

„Az Elspeth és Ravyn
közötti románc perzselő és
magával ragadó. Sarah J. Maas
és Naomi Novik rajongói
élvezni fogják!”

— Publishers Weekly

fine
selection

RACHEL GILLIG

RACHEL GILLIG

ONE
DARK

egy sötét ablak

WINDOW

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

**A fegyveres útonálló tágra nyílt szemekkel figyel, miközben
leereszti a törst. Csak egy pillanatra – de éppen csak ennyi
időre van szükségem.**

A Lidérc ereje ég az izmaimban. Brutális erővel ütöm mellkason az útonállót, mire elejti a törst, és az útra vágódik. A feje erősen a földhöz csapódik, a mögöttem álló rabló meg éppen ekkor nyúl a kardjáért.

A Lidérc reflexei azonban gyorsabbak. Mielőtt az útonálló kiránthatná a kardot a hüvelyéből, elkapom a csuklóját, a körmeim a bőrébe vájnak.

– Többé ne gyertek ide! – mondom olyan hangon, ami nem igazán a sajátom.

Majd a Lidérc teljes erejét latba vetve lelököm őt az útról a ködbe.

Amikor földet ér, ágak reccsenése és szitokszavak visszhangzanak a párás, nyári levegőben. Nem várom meg, míg feltápáskodik. Már futok is – tiszta erőmből futok a nagybátyám háza felé.

– *Gyorsabban!* – biztatom magam, a szívem kalapál.

Az erőfeszítéstől sajog a lábam, lépteim gyorsak és biztosak, szinte repülök. Amint elérem a sárgán égő fáklyát, a kapu közelében a nagybátyám háza mellett húzódó kőfalnak dőlök, és kényszerítem magam, hogy mély, égető lélegzeteket vegyek.

A vállam felett visszapillantok az útra, szinte várom, hogy megpillantsam az üldözőimet. Azonban a sötétségben csak a fák és a köd bujkál.

Ismét magamra maradtam a Lidérccel.

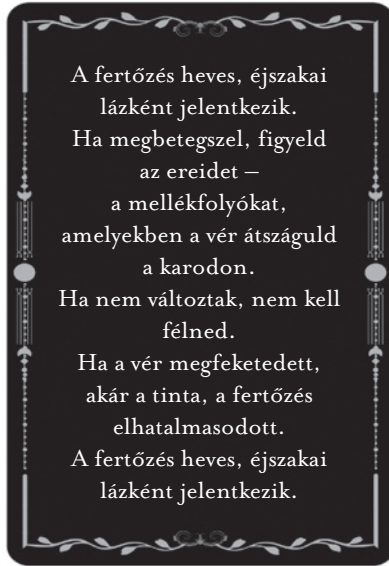

ELSŐ RÉSZ

A Kártyák

Első fejezet

KILENCÉVES VOLTAM, amikor a doktorok először eljöttek hozzánk. A nagybátyám és az emberei nem voltak otthon. Az unokatestvérem, Ione és az öccsei a konyhában hangosan játszottak, a nagynéném pedig csak akkor hallotta meg a dörömbölést, amikor az első fehér köpenyes férfi már a szalonban volt.

Nem maradt ideje elrejtteni engem. Éppen aludtam, mint egy ablakban pihengető macska. Felrázott, a hangjából kihallottam a félelmet.

– Menj az erdőbe! – suttogta, miközben kinyitotta az ablakot, és kilökött a földre.

Nem a meleg, nyári gyepen landoltam. A fejem egy kőbe ütöttem, csak pislogtam, miközben hányinger kerülgetett, a látóteremben sötét foltok úszkáltak, a fejemet elöntötte valami vörös, ragacsos és meleg.

Hallottam őket a házból, lépteik baljósan közeledtek.

– *Kelj fel!* – szólalt meg egy hang a fejemben. – *Kelj fel, Elspeth!*

Nagy nehezen feltápáskodtam, és kétségbeesetten a kert szélénél kezdődő erdő felé rohantam. A köd eltakart, és bár nem volt nálam a talizmánom, mégis a fák felé futottam.

De a fejem túlságosan hasogatott.

Újra elestem, a vér végigcsorgott a nyakamon.

– *El fognak kapni* – nyöszörögtem, az elmém megbénult a félelemtől. – *Meg fognak ölni.*

– *Senki sem fog bántani* – mordult rám. – *Kelj fel!*

Igyekeztem. Igazán igyekeztem. A fejszem túl nagy volt, és öt keserű lépés után, mikor már olyan közel jártam az erdőhöz, hogy érezni lehetett az illatát, eszméletlenül rogytam a földre.

Már tudom, hogy ami ezután történt, nem álom volt. Nem lehetett az. Az ájult emberek nem álmodnak. Nem álom volt, de nem tudom másként leírni.

Azt álmodtam, hogy belém ivódott a sűrű, sötét köd. A nagynéném kertjében voltam, ott, ahol egy perccel korábban is. Láttam és hallottam mindent – éreztem a levegő illatát, a földet a fejem alatt –, de megdermedtem, nem tudtam megmozdulni sem.

– *Segíts!* – zokogtam vékony hangon. – *Segíts nekem!*

Az elmémben nehéz, sietős léptek visszhangoztak. Az arcom könnyben ázott. Összerezentem, de nem láttam jól, olyan homályos volt minden, mintha víz alatt lettem volna.

Éles fájdalom nyilallt a karomba, az ereim hirtelen megfeketedtek.

Felsikoltottam. Addig sikítottam, míg a körülöttem lévő világ el nem tűnt – a látóterem addig szűkülte, míg végül minden elsötétült.

Egy égerfa alatt tértem magamhoz, a köd és a zöld aljnövényzet eltakart. Az ereimből is kiállt a fájdalom. Valahogyan, annak ellenére, hogy betört a koponyám, sikerült eljutnom a fák közé. Megszöktem a doktorok elől.

Élni fogok.

Mély levegőt vettem, és kitört belőlem a boldog zokogás, miközben az elmém még mindig küzdött a rajtam elhatalmasodó pánikkal.

A kezembe hasító fájdalom csak akkor tűnt fel, amikor felültem. Rápillantottam. A tenyerem alaposan felhorzsolódott, a törött körmeim, amelyek alá bevette magát a kosz, vérben áztatták az ujjaimat. Körülöttem fel volt túrva a föld, a fű lelapult. Valami vagy valaki lelapította.

Valami vagy valaki a ködön át segített biztonságos helyre kúszni.

Sosem mondta el nekem, hogyan sikerült megmozdítania a testemet, hogyan mentett meg aznap. Ez is egy számtalan titka közül, amiről nem beszél, ami kedvetlenül megbújik a sötétségben, amelyet őrzünk.

Azóta nem félek a Lidércről – a fejemben élő hangtól, a furcsa, sárga szemű, kísértetiesen lágy hangú lénytől. Tizenegy év telt el azóta, és már egyáltalán nem félek tőle.

Pedig kellene.

Aznap reggel, az erdei úton a városba tartottam, hogy Ione-nal találkozzak.

A szürke felhők miatt homályos volt az út, az ösvény pedig, amelyet vastagon benőtt a moha, csúszós. A fák felszívták a vizet, nehezek lettek, és nedvesek, mintha így akarnának ellenállni a kérlelhetetlenül változó évszakoknak. Csupán a néha-néha felbukkanó som törte meg a smaragdzöld lombok összhangját, vöröses narancssárga színei fákljaként, büszkén emelkedtek ki a ködből.

Madarak röppentek fel egy buksusbokor alól, megriaszthatta őket az esetlen trappolásom, és izgatottan az ég felé törtek, a szárnyaik mint ha felkeverték volna a sűrű ködöt. Az arcomba húztam a csuklyámat, és füttyörészni kezdtem. Ez is az ő dala, egyike azoknak, amelyeket az elmém egy sötét zugában szokott dúdolni. Régi, gyászos, lágy dallam. Kellemes volt hallgatni, és amikor az utolsó ütem is elillant, elszomrodtam, hogy vége.

Hátranyomakodtam az elmémben – a sötétben keresgéltem. Amikor nem felelt, folytattam az utamat.

Ahol az ösvény már túl sáros volt, letértem az erdőbe, és elterelte a figyelmemet a fekete, lédús szeder. Miután megettem, elővettem a

zsebemből a talizmánomat, egy varjúlábat, és megtekertem. A köd, ami az út mentén lebegett, rám tapadt.

Hangyák ragadtak az ujjamon végigfolyó ragacsos lébe. Lepöcköltem őket, de párat véletlenül lenyeltem, a sav szúrós íze égette a nyelvemet. A kezemet a ruhámba töröltem, a gyapjú anyag olyan sötét volt, hogy meg sem látszott rajta.

Ione az ösvény végén várt rám, az erdő szélén. Megöleltük egymást, majd megragadta a karomat, és a csuklya alól előbukkanó arcomat fűrkészte.

– Nem tértél le az ösvényről, ugye, Bess?

– Csak egy pillanatra – feleltem, közben a mögöttem elterülő utcát fűrkésztem.

Blunder kapujában álltunk, a macskaköves utcák és boltok útvesztője félelmetesebb volt bármiféle sötét erdőnél. A nyüzsgő tömeg, emberek és állatok zaja fülsüketítőnek hatott az otthon, az erdőben töltött hetek után. Egy hintó haladt el előttünk, a lovak patája élesen csattant az ősi utcaköveken. Egy férfi koszos vizet öntött ki egy harmadik emeleti ablakból, ami eláztatta a fekete ruhám szegélyét. Gyermekek sírtak. Asszonyok kiabáltak és perlekedtek. Az árusok fennhangon népszerűsítették árujukat, valahol megszólalt egy harang, Blunder kikiáltója bejelentette három útonálló letartóztatását.

Mély levegőt vettem, és Ione után eredtem az utcán. Lelassítottunk, hogy megszemlélhessük a kereskedők kínálatát – végigsimítottunk az új anyagokon, amelyeket kihoztak a kirakatból. Ione vett egy köteg rózsaszín szalagot egy rézpénzért, és az árusra mosolygott, ezzel megvillantva a fogai közötti hézagot. Látványa megmelengette a szívemet. Nagy gyöngédséggel viseltem a szőke unokatestvérem, Ione iránt.

A kuzinom és én nagyon különbözők voltunk. Ő őszinte volt – valódi. Érzelmek mindig kiültek az arcára, míg én mindig tökéletesített maszk mögé rejtettem az enyéimet. Minden szempontból eleven volt, nyíltan vallott vágyairól, félelméről és minden másról, mintha egy hálaadó varázsigét kántált volna. Volt benne valamifajta könnyedség, amivel magához vonzotta az embereket és az állatokat egyaránt. Úgy tűnt, mintha még a fák is a léptei ritmusára mozognának. Mindenki szerette őt. Ő is szeretett mindenkit. Akkor is, ha ezzel magának ártott.

Ione nem játszotta meg magát. Csak *élt*.

Irigyeltem őt ezért. Olyan voltam, mint egy megriadt állat, ritkán voltam nyugodt. Szükségem volt Ione-ra – a melegségére, a nyugalmá-ra, ami olyan volt, akár egy pajzs –, kivált ilyen napokon, mint amilyen ez is, a névnapomon, amikor meglátogatom apám házát.

Messze, valahol a tudatom legmélyén fogcsattogtatás visszhangzott, lassan ébredezett. A fogamat csikorgatva ökölbe szorítottam a kezemet, hasztalanul – nem volt beleszólásom abba, mikor jelenik meg vagy tűnik el megint. Egy fiú meglökött, amikor elhaladt mellettem, kicsit túl hosszan vizslatta az arcomat. Hamis mosolyt villantottam rá, és elfordultam, majd végigfuttattam a kezemet a szemöldököm alatti megfeszült izmon, míg végre sikerült ellazítanom az arcomat. Ezt a trükköt éveken át gyakoroltam a tükör előtt – addig alakítottam az arckifejezésem, akár az agyagot, amíg meg nem találtam azt a semmitmondó, hig-gadt arcot, amit az viselne, akinek nincsen rejtegetnivalója.

Éreztem, ahogy a szememen keresztül Ione-t figyelni. Amikor megszólalt, hangja sikamlós volt, akár az olaj:

– *Szőke lány, puha és tiszta. Szőke lány, átlagos – láthatatlan. Alulértékelt szőke lány. Szőke lány, nem lesz királyné.*

– *Csitt!* – dorgáltam, miközben hátat fordítottam az unokatestvéremnek.

Ione nem tudta, mit tett velem a fertőzés. Azt biztosan nem, hogy milyen súlyos. Senki nem tudta. Még Opal nagynéném sem, aki befogadott aznap este, amikor magamon kívül voltam a láztól. Éjszaka, amikor felment a lázam, gyapjút tömött az ajtó alá, és bezárta az ablakokat, hogy a sikolyaimmal ne riasszam fel a többi gyereket. Altatófőzetet adott nekem, és borogatással próbálta enyhíteni az ereimben égő fájdalmat. Azokból a könyvekből olvasott fel nekem, amiket egykor anyámmal közösen olvastak. Szeretett engem, annak ellenére, hogy mivel járt egy fertőzött gyermek rejtegetése.

Amikor végre kidugtam az orromat a hálótermemből, a nagybátyám és az unokatestvéreim rám meredtek, mágiára utaló jelek után kutattak – bármi olyan után, ami elárulhat.

A nagynéném azonban határozott volt. Tényleg elkaptam a fertőzést, amitől egész Blunder rettegett, de ennyi – a láz nem adott mágiikus erőt.

Sem Hawthornékat, sem apám új családját nem ítélnék el azért, amiért oly régóta tartják velem a kapcsolatot, hiszen a fertőzésem nem tudódott ki.

Ezt a titkot egész életemben őrzöm majd.

Ilyen a jó hazugság: van benne annyi igazság, hogy hihetően hangzik. Egy ideig még én magam is elhittem – hittem, hogy nem rendelkezem mágikus erővel. Nálam nem jelentkeztek a szokásos mágiára utaló tünetek, amik a fertőzéssel jártak, nem tettem szert új képességekre, nem éreztem magam másképp. Megszédített a téveszme, miszerint én voltam az egyetlen gyermek, aki mágikus változások nélkül megúszta a fertőzést.

Akkoriban felejtani akartam – az volt az ártatlanság kora, akkor még nem tudtam a Gondviselés kártyáiról.

A Lidércről.

A hangja elnémult, csendes, árnyékszerű jelenléte feloldódott a sötétségben. Ismét én uraltam az elmémet, a város zaja ismét fülsiketítővé vált, ahogy Ione-nal a kereskedők üzletei mellett elhaladva a Market Street felé vettük az irányt.

A következő kanyarnál éles hang ütötte meg a fülünket. Valaki sikoltott. Felkaptam a fejemet. Ione belém kapaszkodott.

– A lovas katonák! – állapította meg.

– Vagy Orithe Willow és a doktorok – tanakodtam, és meggyorsítottam a lépteimet, tekintetemmel a fehér köpenyeseket kerestem.

Valaki ismét felsikoltott, az éles hangtól felállt a szőr a nyakamon. A zsúfolt macskaköves tér felé fordultam, de Ione elvonszolt. Mielőtt befordultunk a sarkon, egyedül egy nőt láttam, akinek sikolyra nyílt a szája, de hang nem jött ki rajta, feltűrt ruhaujjai alól előbukkantak éjfekete erei.

Egy pillanattal később már el is tűnt négy fekete köpenyes férfi mögött – a lovas katonák a király elit katonái. A sikolyok végigkövettek minket Blunder kanyargó utcáin. Ione és én teljesen kifulladtunk, mire a Spindle-házhoz értünk.

Apámé volt az utca legmagasabb háza. Megálltam a kapuban, a sikolyok még mindig a fejemben visszhangoztak. Ione, akinek a tempós sétától kipirosodott az arca, rámosolygott az őrrre.

A magas fakapu kinyílt, és előtűnt mögüle a széles, kockaköves udvar.

Beléptünk, előbb Ione, majd én. Az udvar közepén állt a homokkővel szegélyezett orsófa, amelyet nagyapám nagyapja ültetett. A címerükön szereplő vörös orsófavál ellentétben ez még ragaszkodott sötétzöld színéhez, a vékony ágakba viaszos, nehéz levelek kapaszkodtak. Egy le-
vél után nyúltam, figyelve arra, hogy elkerüljem éles, recés szélét. Nem volt magas, fenséges fa, azonban öreg volt már, és galáns.

Az orsófa mellett már sarjadt egy kis, fejletlen berkenyefa.

Az udvar északi részében állt az istálló, délen pedig a fegyvertár. Elke-
rültük mindkettőt, egyenesen a ház felé vettük az utunkat. A bejárathoz vezető kőlépcsőhöz érve mély levegőt vettem, és elsimítottam az arco-
mat, majd háromszor kopogtattam a hatalmas tölgysá ajtón.

Apám inasa köszöntött minket.

– Jó napot kívánok! – üdvözölt minket Balian, de a szeme összeszü-
kült, amikor tekintete találkozott az enyémmel. A ház többi szolgájával
egyetemben már régen megtanulta a leckét, miszerint jobb, ha vigyáz a
legidősebb Spindle gyerekekkel.

Utoljára egy éve voltam itt. A ház megfakult színe mégis ismerős volt,
a tapéta és a szőnyegek ugyanazok voltak. Balian gyertyát gyújtott, Ione-
nal pedig követtük, ahogy elhaladt a sötét, kanyargó korlátú cseresznye-
fa lépcső mellett. Nem akartam belegondolni, hogy kislányként meny-
nyire szerettem ezen a korlátan csúszdázni, sem abba, milyen keveset
változott azóta a ház.

Semmibe nem akarok belegondolni.

Balian kitért egy íves ajtót, ami a szalonba vezetett. Már azelőtt meg-
éreztem a tűz illatát, mielőtt a melege elért volna, a cédrus gazdag illa-
ta csiklandozta az orromat. A mostohaanyám, Nerium és a féltestvére-
im, az ikerhúgaim, Nya és Dimia felemelkedtek párnás ülőhelyeikről.

Az ikrekben volt annyi, hogy mosolyogjanak, mire kerek arcukon
megjelentek a gödröcskék. Látom bennük az apámat, főleg azért, mert
az anyjuk, Nerium arca nem alkalmas könnyed mosolygásra. A mosto-
haanyám lepillantott rám, vékony, bütykös ujjával a derékig érő ősz tin-
cseit csavargatva.

Kedvenc székében ülve úgy festett, akár egy gyönyörű keselyű. Úgy
vizslatott kíváncsi kék szemével, mintha azt mérlegelné, hogy érdemes
vagyok-e arra, hogy felfaljon.

Ione lépett elsőként a szobába, ezzel kitakarta előlem Neriumot.

Megöleltem Nyát és Dimiát, a féltestvéreimet, vigyázva arra, hogy hagyjak egy kis távolságot magunk között. Miután Balian becsukta az ajtót, Ione és én helyet foglaltunk a tűz melletti drága, kárpitozott székeken. Az én ülőhelyem esett legközelebb a kandallóhoz.

A mozdulatsor rutinszerű volt, szinte már begyakoroltnak hatott.

A szék melletti asztalon állt egy vázányi sötétlila írisz. Megsimogattam a szirmaikat, vigyázva arra, hogy ne sértsem meg őket. Mindig tartottunk íriszt a szalonban.

– Rettentő unalmas virág – jegyezte meg Nerium, szeme összesűkül, ahogy tekintete rólam a virágokra vándorolt. – Nem is értem, apád mit lát bennük.

Görcsbe rándult a gyomrom. Most is, mint minden alkalommal, amikor Nerium hozzám szólt, az ügyesen megválogatott szavak mögött mindig rosszindulat rejtőzött. Apám egyszerű okból ragaszkodott ahhoz, hogy mindig legyen írisz a házban.

Anyámat hívták Írisznek.

– Szerintem szépek – szólt közbe Ione, aki rám mosolygott, majd gyilkos pillantást vetett a mostohámra.

Dimia, aki általában nevetéssel leplezte, ha valamit nem értett, idegesen felkacagott.

– Jól nézel ki – hajolt közelebb Ione-hoz. – Ez egy új ruha?

Éreztem, hogy a kandalló másik oldaláról Nya úgy figyel engem, mintha egy tiltott könyv lennék, amit nem szabad elolvasnia. Elkaptam a pillantását, mire elfordult, arckifejezése zárkózott lett.

A féltestvéreim nem szerettek engem. Ha mégis, egyáltalán nem mutatták ki. Hét évvel voltak fiatalabbak nálam, és tizenhárom évesen Dimia és Nya minden tekintetben olyan hasonlóak voltak, hogy a Nya bal füle alatti halvány anyajegyűl eltekintve szinte lehetetlen volt őket megkülönböztetni. Egész életemben figyeltek, arcukon ugyanaz az óvatos kíváncsiság tükröződött, csak egymással voltak kedvesek.

Váltottam pár jelentéktelen szót Dimiával, a kandallóból áradó hő alig ért el hozzám. Elmesélte, hogy meghívták őket a nap-éj egyenlőség ünnepére, amelyet Stone-ban, a király kastélyában rendeznek.

– Szeretem a nap-éj egyenlőség-ünnepet – mondta Dimia, az anyját és a húgát is túlharsogva. Kék szeme álmodozó volt, amikor elvett egy vajaskekszet a kisasztalról. Amikor újra megszólalt, morzsák repkedtek a szájából. – A zene! A tánc! A játékok!

– Nem minden játék szórakoztató – vitatkozott Nya, miközben letörölte a morzsákat nővére szájáról. – Emlékszel, mi volt tavaly?

Nerium orrllyuka kitégült. Ione fintorgott. Dimia a ruhaujját gyűrögette.

Kifejeztelenül bámultam magam elé. Nem emlékeztem, mert nem voltam ott.

– Hauth főherceg szeret igazmondó játékot játszani a Kehely kártyával – magyarázta Nerium anélkül, hogy vette volna a fáradságot, hogy rám nézzen. – Verekedésbe keveredett az egyik lovassal, ha jól emlékszem, Jespyr Yew-val. Személy szerint képtelen vagyok felfogni, hogy szolgálhatja a királyt egy nő...

Apád közeleg.

Erre hirtelen összereszttem, a Lidérc hangja előkészített a sötétségből, és sietve a szemem mögé telepedett. *Hát nem látod?*

Megdermedtem, és lehunytam a szememet. A sötétségben megjelent egy egyre fényesebben izzó, királykék fény: a Gondviselés kártyája – a Kút kártya. Zafir fénycsóva volt, a föld felett lebegett, kétségkívül apám zsebében volt. A többi Gondviselés kártyájához hasonlóan a Kút kártya sem volt nagyobb egy közönséges játékkártyánál, éppen akkora volt, mint az öklöm. Ősi bársonnyal volt szegve. Ez a bársony világitott, és ezt a fényt csak én láthattam. Pontosabban az elmémben lakozó lény látta.

A Kút kártya anyám hozománya volt, aranyban mért értéke meg egyezett az egész Spindle házéval. A paklit tizenkét Gondviselés-kártya alkotta, ez volt az egyik. Ahogy az ősi szövegünkben, az *Éger ősi könyvében* is kimondták, a Gondviselés kártyái nemcsak Blunder legnagyobb kincsei, hanem a mágia gyakorlásának egyedüli legális formája is. Bárki használhatta őket – egy érintés és szándék kellett csupán. Ürítsd ki az elmédet, vedd a kezébe a kártyát, koppints rá háromszor, és onnantól a kártya a tiéd. Ha ismét rákoppintasz háromszor, vagy valaki más megérinti azt, a mágia elszáll.

Azonban szörnyű következményei lehetnek annak, ha túl sokáig használunk egy kártyát.

Mivel számuk véges, a Gondviselés kártyái kivételesen ritkák. Gyermekként csupán néhány alkalommal pillanthattam rájuk.

És csak egyet érintettem meg.

Kiráz a hideg, amikor eszembe jut, milyen volt a bársony tapintása. Apám Kút kártyájának kék fénye egyre fényesebben izzott. Amint kinyílt az ajtó, a fény elárasztotta a szalont, forrása apám szivarzsebében volt.

Erik Spindle. Blunder egyik legrégebbi házának ura. Magas, szigorú, rémisztő. S ami a legfájdalmasabb, egykor ő volt azon emberek parancsnoka, akik levadásszák azokat, akik mágikus erővel rendelkeznek – mint amilyen én vagyok.

Ízig-vérig lovas katona.

Számomra azonban mindig több volt pusztá katonánál. Az apám volt. Mint az összes Spindle-ős, ő maga sem volt a szavak embere. Amikor megszólalt, hangja mély és éles volt, akár a felvonóhid alatti árnyak között rejtőző recés kövek. Haját, amelybe ősz tincsek vegyültek, tarkójánál egy bőrszalaggal fogta össze. Neriumhoz hasonlóan ő sem volt mosolygós alkat. Azonban szigorú tekintete megenyhült, amikor rám pillantott.

– Elspeth – szólított meg. Előhúzta háta mögé rejtett kezét. Kérges öklében fájdalmasan törékenynek hatott az a vadvirágcsokor. Cickafark.

– Boldog névnapot!

Összeszorult a szívem. Még ennyi év után is – anyám halála és a fertőzés után – minden évben cickafarkat kaptam tőle a névnapomra. *A legsebbebb cickafark mind közül* – így hívott gyermekkoromban.

Felálltam az ülőhelyemről, és odamentem hozzá. A zsebéből kiszűrődő fény vakító volt. Amikor átadta a cickafarkcsokrot, a fák illata csapott meg. Ma reggel szedhette.

Igyekeztem nem túl hosszan a szemébe nézni. Az mindkettőnknek kényelmetlen lett volna.

– Köszönöm.

– Az ebédlőben kellett volna találkozoznunk – mondta a mostohaanyám apámnak, hangja csípős volt. – Van valami gond?

Apám arckifejezése semmit nem árult el.

– Azért jöttem, hogy köszöntsem a lányomat az otthonomban, Nerium. Ez ugye rendben van?

Nerium összeszorította a fogait. Ione a szája elé kapta a kezét, hogy elrejtse egy feltörő kacajt.

Majdnem elmosolyodtam. Apám kiállt értem, és ez jobban esett, mint hittem volna. De az ajkam sarkában éledező mosolynál erősebb volt az a tompa, régi fájdalom, amit a mellkasom mélyén éreztem, és ami folyamatosan emlékeztetett arra, hogy mi van köztünk igazából.

Nem mindig állt ki értem.

Balian bedugta kopasz fejét a szalon ajtaján.

– Elkészült a vacsora, uram. Kacsasült lesz.

Apám határozottan bólintott.

– Menjünk hát az ebédlőbe.

Először a féltestvéreim hagyták el a szalont, majd apám. Ione volt a következő, én egy lépéssel mögöttem mentem.

Nerium elkapott az ajtóban, vékony ujjai belevájtak a karomba.

– Apád azt szeretné, ha idén velünk jönnél a nap-éj egyenlőség-ünnepségre – suttogta, sziszegve, akár egy kígyó. – Természetesen nem jöhetsz.

Lepillantottam a karomat szorongató kezére.

– Mit értesz az alatt, hogy „természetesen”, Nerium?

Kék szeme összeszűkül.

– Úgy emlékszem, hogy legutóbb, amikor eljöttél, bolondot csináltál magadból amiatt a fiú miatt, akinek az anyja, csak hogy tudd, azóta többször járt már itt abban a reményben, hogy itt talál téged.

Elfintorodtam. Már majdnem teljesen megfeledkeztem Alyxról. Évekkel ezelőtt történt.

– Elmondhattad volna neki, hol lakom valójában.

– Azért, hogy az emberek spekulálhassanak, miért küldött el apád? – Az ajka melletti ráncok elmélyültek. – Ez a megoldás mindenkinek előnyös, Elspeth. Te szép csendben távol maradsz az udvartól, apád pedig megfizeti Hawthornékat – teszem hozzá, igen busásan –, amiért gondoznak.

Gondoznak. Mintha az egyik ló lettem volna, amelyik a nagybátyám istállójában él. Kirántottam a karomat a szorításából. Elment a maradék

étvágyam is. A mostohám válla felett elnézve Ione-t kerestem, de már elment az étkezőbe.

– Valahogy nem kívánom már a kacsát – szűrtem a fogaim között. Elviharzottam a mostohám mellett, és bevágtam magam után a szalon ajtaját. – Biztos vagyok benne, hogy kitalálsz majd valami kifogást a nevében.

Szinte hallottam a Nerium lágy, ördögi hangjában bujkáló mosolyt.

– Ahogy mindig.

Megőriztem a nyugalmamat, amíg ki nem léptem a Spindle-házból. Amint becsukódott mögöttem a nehéz faajtó, sírva fakadtam.

Lehajtott fejjel és könnyes szemmel a város szélén álló régi templom felé siettem, csak akkor lélegeztem fel, amikor végre egyedül voltam az elnéptelenedett utcán.

Előrehajoltam és köhögtem, a dühtől és a fájdalomtól hevesebben vert a szívem.

A Lidérc sötétben tekergett, akár egy farkas, amelyik végigtapogatja a füvet, mielőtt belefeküdne.

– *Kár, hogy el kellett jönnünk* – mondta. – *Rettentően élveztem a hön szeretett Neriummal folytatott pompás beszélgetést.*

Folytattam utamat, a csizmám orrával addig rugdostam egy követ, amíg az el nem tűnt az út és a folyó közötti magas fűben.

– *Hamarosan újra találkoztok.*

– *Té pedig hamarosan füled-farkad behúzva újra megfutamodsz?*

– *Mindezek után maradnom kellett volna?* – vágtam vissza haragosan.

– *Igen. Ugyanis, kedveském, éppen ezt akarja.*

– *Könnyebb elkerülni őket* – ziháltam. – *Könnyebb elfutni. A véremlenben van. Különben is* – tettem hozzá szárazon –, *ha tényleg vágyott volna a társaságomra, tizenegy évvel ezelőtt apám nem hagyott volna el. Ezt te is tudod, miért gúnyolódsz hát?*

A nevetése csöpögős volt, úgy hangzott, mint mikor egy barlang falán csorog a víz, visszhangzott, majd elnémult.

– *Azért, kedveském, mert a véremlenben van.*

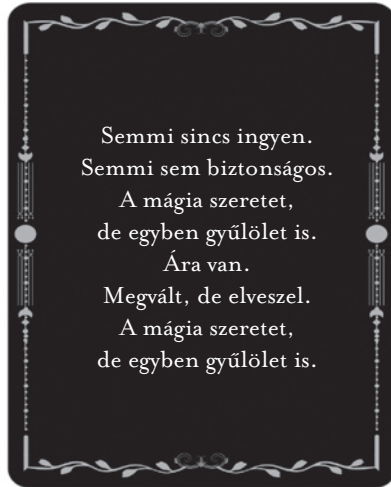
Leültem a folyópartra, élveztem a rohanó víz csobogó hangját. A cic-kafark sárga szirmai tépkedtem, egyiket a másik után. Vettem egy almát

és egy szelet pikáns sajtot egy utazó árustól, és addig üldögéltem a vízparton, amíg a köd mögött izzó fény el nem halványult. Reménykedtem benne, hogy Ione korábban otthagyja apám házáat, és utánam jön – reméltem, hogy együtt vágthatunk át az erdőn –, de már hetet ütött a harang, és még nem volt sehol.

Befontam a hajamat egy vastag copfba, leporoltam a ruhámat, majd egy utolsó pillantást vetettem a városi útra, mielőtt megmarkoltam a varjúlábat, és bevettem magamat az erdőbe.

Második fejezet

AZON A VIHAROS ÉJSZAKÁN KEZDŐDÖTT. A szél kivágta az ablakom zsalugátereit, a villámok éles villanásai groteszk árnyakat festettek a szobám falára. A lépcső nyikorgott, ahogy apám fellopakodott, a szolgálólány sikoltozása, ahogy a folyosóra menekült, a mai napig a fülemben visszhangzik. Amikor apám belépett a szobámba, mozdulni sem bírtam, félrebeszéltem, és az ereim olyan sötétek voltak, mint a gyökök. Kiemelt a keskeny, gyermekkori ágyamból, és hintóba ültetett.

Két nappal később az erdei házban tértem magamhoz, ahol a nagynéném viselte gondomat.

Amikor már lejjebb ment a lázam, hajnalonként felébredtem, és új, mágiára utaló jelek után kutattam. De a mágia nem tört elő. Elalvás előtt minden éjjel azért imádkoztam, hogy az egész szörnyű hibának bizonyuljon, és apám hamarosan hazavigyen.

Magamon éreztem a szolgálók pillantását, akik igyekeztek elisztulni az utamból, a nagybátyám összeszűkülő, várakozó szemeit. Még a lovak is hátrahőköltek tőlem, mintha megérezték volna a bennem lappangó fertőzést – a fiatal véremben lassan gyökeret eresztő mágiát.

Egyszer, amikor már négy hónapja náluk voltam, a nagybátyám és hat embere csatakos lovak hátán vágatott be a kapun, a nagybátyám kardja véres volt. Elrejtöztem az istálló árnyékos sarkában, és megfigyeltem őket, mert a nagybátyám szája sarkában bujkáló diadalmas mosoly felkeltette az érdeklődésemet. Magához szólította Jedhát, a fegyverhordozóját, és egy halk, heves megbeszélés után a ház felé vették az irányt.

Az árnyak közt haladva követtem őket, végig a folyosón, egészen a mahagónival borított könyvtárszobáig, amelynek faajtaja résnyre nyitva maradt. Már nem emlékszem, miről beszéltek – nem tudom, hogyan vette el a nagybátyám a Gondviselés kártyáját az útonállóktól –, de arra tisztán, hogy milyen izgatottak voltak.

Kivártam, hogy elmenjenek, a nagybátyám balga módon nem zárta el a kártyát, én pedig belopódtam a szobába.

A kártya tetején ez állt: *A Lidérc*. Leesett az állam, a szemem gyerekesen elkerekedett. Eleget tudtam az *Éger ősi könyvéről* ahhoz, hogy tudjam, hogy ebből a Gondviselés-kártyából csupán kettő van, és rettenetű erős, rémisztő mágia lakozik benne. A felhasználót képessé tette arra, hogy mások elméjébe férkőzve szóljon hozzájuk. Azonban ha valaki túl sokáig használja, a kártya szembesíti őt a legnagyobb félelmével.

Nem a kártya hírneve csábított el, hanem maga a szörny. Az asztalnál álltam, és nem tudtam levenni a szemem a kártyán ábrázolt rettenetes alakról. Sűrű bundája volt, ami minden végtagját beborította, végigvonult hajlott hátán és bozontos farkán. Kopasz, szürke ujjai kísértetiesen hosszúak voltak, és tekintélyes, állatias karmokban végződtek. Arca nem volt sem egészen emberi, sem egészen állatias, a kettő közé esett. Közélebb hajoltam a kártyához, a lény vicsorgása vonzott, recés fogai előbukkantak ferde ajkai alól. A pillantása rabul ejtett. Sárga szeme, amit középen macskáéhoz hasonlító pupilla szelt ketté, világított, akár a fáklya. A lény mozdulatlanul bámult rám, és bár csupán tinta volt egy papírlapon, mégis úgy éreztem, mintha ugyanolyan feszülten figyelne engem, mint ahogyan én figyelem őt.

Olyan nehéz lenne megfejteti azt, ami ezután történt, mint újra összerakni egy törött tükröt. Még ha össze is tudnám illeszteni a darabkákat, a repedések megmaradnának. Csak a burgundi vörös bársony tapintására emlékszem, ami hihetetlenül puha volt, ahogy végigsimítottam a Lidérc kártyán.

Emlékszem a só illatára és az égő fájdalomra, ami ezután következett. Eleshettem vagy elájulhattam, mert amikor a könyvtárszoba padlóján magamhoz tértem, kint már sötét volt. Felállt a nyakamon a szőr, és amikor felültem, valahogy megéreztem, hogy már nem vagyok egyedül a könyvtárszobában.

Ekkor hallottam először, ahogyan egymáshoz kocogtatja hosszú, állatias karmait.

Kocc. Kocc. Kocc.

Talpra ugrottam, és a betolakodó után kutatva végigpásztáztam a szobát. De egyedül voltam. Aztán újra meghallottam – *kocc, kocc, kocc* –, és akkor rájöttem, hogy a könyvtárszobában nincs senki rajtam kívül.

A behatól a fejemben van.

– Hahó? – szólítottam, a hangom megbicsaklott.

Férfihang felelt, sziszegés és dorombolás keveréke – olaj és epe –, vészjósló és negédes, az elmém sötét bugyraiból visszhangzott.

– *Hahó.*

Sikítottam, és kiszaladtam a könyvtárszobából. Azonban nem volt menekvés az elől, amit tettem.

Hirtelen fájdalmasan nyilvánvalóvá vált: a fertőzés engem sem kímélt meg. Volt mágikus erőm. Furcsa, borzalmas erőm. Csak egy érintés kellett. Az ujjam érintése a bársonyon, ezzel magamba szívtam valamit a nagybátyám Lidérc kártyájából. Egyszer érintettem meg, és az ereje csapdába esett az elmémben.

Először azt hittem, magát a kártyát – annak varázserejét – szívtam magamba. Azonban nem tudtam mások elméjében szólni, bármennyire is igyekeztem. Csak a hanghoz – a szörnyhöz, a Lidérchez – tudtam szólni. Válaszok után kutatva áttanulmányoztam az *Éger ősi könyvét*, már betéve tudtam az egészet. A Pásztor király leírása szerint a Lidérc kártya felszínre hozza az ember legnagyobb félelmeit – kísért és terrorizál. Vártam hát, hogy mikor rémít meg, vártam a rémálmokat. De nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

jöttek. Minden alkalommal, ha sötét szobába léptem, összeszorítottam a fogaimat, hogy ne sikítsak, mert arra számítottam, hogy rémisztő üvöltéssel töri meg a csendet, de nem tette. Nem kísértett.

Először aznap szólalt meg, amikor a doktorok értem jöttek, és ő megmentette az életemet.

Utána mindennapossá vált a motoszkalása, megszoktam a hangokat. Rejtélyes volt, rengeteg titokkal. Ami még ennél is furcsább volt, az az, hogy a Lidércnek is megvolt a maga mágikus képessége. Az ő szemén keresztül nézve minden Gondviselés-kártya fáklyaként világított, olyan színben, amilyen az őket szegélyező bársony. Mivel a fejemben lakozott, én is láttam a kártyákat. Ha a segítségét kértem, megerősödtem – gyorsabban futottam, tovább bírtam, és felerősödtek az érzéseim.

Néha olyan nyugodt volt, mintha aludna. Máskor viszont szinte teljesen átvette az irányítást a gondolataim felett. Amikor beszélt, selymes, kísérteties hangján rímbe foglalt talányokat fogalmazott meg, néha az *Éger ősi könyvéből* idézett, máskor csupán gúnyolódott.

Nem számít, hányszor tettem fel a kérdést, sosem mondta meg, hogy ki ő és hogyan került a Lidérc kártyába.

Tizenegy éve élünk így együtt.

Ezalatt a tizenegy év alatt senkinek sem szóltam róla.

Ritkán sétáltam az erdőben éjszaka, egyedül pedig sohasem. Hátranéztem a vállam felett, remélve, hogy Ione utolér, és együtt, kart karba öltve bátrabban vághatunk neki a sötétségnek.

Azonban az erdő szélén csak egy fehér bagoly motoszkalált. Figyeltem, ahogy felszállt a bozótosból, majd megdöbbszentő módon ismét a föld felé vette az irányt. Beesteledett, aminek következtében az erdei állatok neszezése is felerősödött, akik a sötétben felbátorodtak. A Lidérc megmozdult valahol a tudatom mélyén, mire a langyos levegő ellenére is kirázott a hideg.

Összefontam a karom a mellkasomon, és meggyorsítottam lépteimet. Már csak pár kanyar volt hátra, mielőtt megláthatnám a fáklyákat, amelyek a nagybátyám kapujában világítanak, hazavezetnek.